

Scéna 2.

THÉSEUS, HIPPOLYTOS

THÉSEUS: Bohové, tady je! Věru se nedivím, že byl jsem oklamán tím hrdým vzeřením. Proč svůdce proradný teď na svém čele hostí znamení posvátné, patřící jenom ctinosti? A nebylo by líp, kdybychom poznali dle znaků určitých, kdo dobrý je, kdo zlý?

HIPPOLYTOS: Sním se vás, pane, ptát, kteráže smutná zpráva chmuří vznešený zrak a klid vám nedopřává? Můžete svěřit mi, proč ztratil se váš klid? Zrádce! Máš odvalu přede mne předstoupit? Jsi netvor, kterého nebesa ušetřila, a jeden z lupičů, jež ničila má síla. Hnán hnusnou vášní svou, v níž není žádný cit, chtěls v touze nečisté mé lože pošpinit. Co ještě tady chceš? Což není na tom dosti? Proč neuprcheš z míst plných tvé hanebnosti? Proč nevyhledáš si pod nebem neznámým kraj, který nesetkal se dosud s jménem mým?

Jdi, zrádce, odtud pryč! A raděj nedráždi mne, sic hněv můj strašlivý tvou hříšnou hlavu stihne. K mé věčné potupě postací docela vědomí, že má krev zlosyňa zplodila, než aby tvoje smrt, jež hanbou mou by byla, všech skutků hrdinských mi slávu pošpinita. Prchej, a nechceš-li, aby tě náhlý trest připojil k zločincům, jež neváhal jsem smést, pak dbej, ať hvězda ta, jež nad námi se třpytí, na cestu v tento kraj už nikdy nesvítí ti.

Prchej! A pravím ti: krok tvůj ať napořád tě odtud vzdaluje. Zas čistý chci mít stát. A ty, ty, Neptune, jemuž kdysi mé síly od vrahů proradných pobřeží očistily, vzpomeň, že v uznání těch činů statečných slíbil jsi vyplnit pak jedno z přání mých. Když v krutém vězení jsem trpěl bez pomoci, já neobracel se k tvé nesmrtelné moci. Šetřil jsem pomoc tu, již dals mi slibem svým, abych jí využil v případě vážnějším. Dnes prosím, Neptune: msti otce nešťastného, ať zrádce okusí teď sílu hněvu tvého. A jeho kví smyj nemravnou touhu tu. Tvá krutost zjeví mi tak tvoji dobrotu.

HIPPOLYTOS: Ach, z lásky zločinné mě Faidra obvinila! Hrdza tak strašlivá mou duši odzbrojila. Uder byl nečekán a tak mě ochromil, že k vlastní obraně už nenacházím síl. Zrádče, vím, myslil jsi, že mlčením svým zprostit Faidra tě zločinu brutální násilnosti. Však meč svůj nesměl bys nechat jí, prchaje, meč, který zradil tě a jenž tvým soudcem je. Anebo zločin svůj jsi měl už dovršit a naráz uloupit jí řeč i celé žití.